

meseci srce nasmejalo, ko je iz časnikov in od starejših možakov slišal, da se imamo letos prav posebnega vinskega leta nadejati. Toda žali Bog kako se držimo danes, če trsovje v resnici natanko ogledamo? Reznikov, koje smo lansko leto napravili, je vsled mraza veliko suhih ali pa imajo komaj eno šibico, mesto treh. Primorani smo torej bili, letošnje reznike in šparone delati na lanske šparone ali celo na šibice, koje so iz starine prignale. — Izvrstno so nam došle torej šibe, koje so bile na lanskih palčnikih (Rezerve-Zapfen). — Še vse slabejše se kaže, če se nekoliko po okolici in po naznanilih iz drugih krajev in dežel ogledamo, kjer imajo visoke starine v navadi; ker pretečena huda zima je starine razgnala in sicer v taki meri, da je mnogo takih vinogradnikov, koji so primorani svoje trsovje tikoma zemlje odrezati. Torej vinogradi v tekočem in prihodnjem letu ne obetajo preobilo. Svetoval bi marsikteremu meseca maja, ko se najbolj premiče sok, take korene nekoliko globokeje odkopati, in odrezati, ter njih z okoliščinam primernimi sortami požlahtniti. Seveda bi ne smeli cepičev prejemati iz nam sosedne ogerske ali drugih dežel, kjer že imajo trtno uš, ampak le iz popolnoma zanesljivih vinogradov, koji imajo reznike, ključce za trsonico pripravljene, seveda bi se morali na dotičnih mestih oglasiti, dokler tako pripravljenih navadno 1½' dolgih reznikov v zemljo ne položijo.

Iz Ptuja. (Vabilo) k občnemu zboru ptujske čitalnice in veselice 4. aprila t. l. Načrt. Ob 4. uri popoldne prične se občni zbor. Dnevni red: 1. Nagovor predsednika, 2. poročilo tajnikovo, 3. predložnje računov blagajnikovih, 4. Predlogi i nasveti posameznih udov, 5. Volitev predsednika, 6. Volitev odbora. Gospodje udje so uljudno naprošeni občnega zbora se gotovo in v obilnem številu vdeležiti. Po shodu zvečer ob 8. uri veselica. Program: 1. „Lipa“ besede M. Vilhar-ja, poje možki zbor, 2. „Giovana d'Arko“ ouvertura od Verdi-ja, igra sekstet tukajšnjega muzikalnega društva, 3. „Svet“ besede Stritarjeve, vglasbil A. Förster, poje možki zbor, 4. „Stanovička“ May-seder-ja, gosli se spremljevanjem seksteta, 5. „Što čutiš“ vgl. Jenko, poje možki zbor, 6. Ples. K občnemu zboru, kakor tudi veselici uljudno vabi odbor. —

Od sv. Tomaža nad Veliko nedeljo. (Prežalostno novico) imam dnes poročati. Na Hujbaru je nekdo veliki petek precej rano užgal škope za gospodarskim poslopjem posestnika Jakoba Skuhale, očeta č. g. Janeza Skuhale, velezaslužnega bogoslovskega profesorja, ravnatelja v dijaškem semenišči, vrlega in spretnega pisatelja slovenskega v Mariboru. Kmalu je vse gospodarsko poslopje in hišni hram v ognju, prvo je pogorelo do tal, drugemu pa strešje, tudi 2 svinji ste zgorili, dve se pa opekli, da je trebalo hitro noža. Toda vsa popisana nesreča ni nič proti onej, ki je zadela blagega očeta Skuhalo. Hoteč kobilu od-

vezati in iz bleva spraviti, je sam smrtno opečen; iz nad stropa se vsiplje nanj ognja, ki ga strahovito rani na obrazi, prsih, rokah in trebuhu. Grozno opečen poda se v svojo bližnjo viničarijo, da brž pošlata po mešnika in vračnika, pa zvečer blizu polnoči po neusmiljenih bolečinah izdiha svojo krepko dušo, čedovito vdan v božjo voljo; po sprejetji sv. zakramentov bil je ves miren in tih, še niti jeden sam krat ni vprašal, kako so ogenj ugasnili, kaj so obranili; kratko pred smrtjo spregovori: „prinesite mi št. Janževga žegna potem pa mrtvaško svečo“. Popije št. Janžev žegen in potem umerje z gorečo svečo v roki. Sina so iz Maribora zastrašili 3 telegrami, a živega ni našel več očeta. Svojo otroško hvalečnost mu je potem skazal velikonočni pondeljek s spremljanjem h pogrebu, ki je bil res sijajen; okoli 4000 ljudi posodilo je očetu Skuhali zadnjo pot. Naj počiva v miru ta zvesto verni, značajni in krepki slovenski kmet!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V Ljubljani so razpisane mestne volitve. Slovenci so postavili v vseh 3 razredih svoje kandidate ter upajo, da zmagajo povsod. Bog daj! Spodobilo bi se močno, da g. Winklerja, prvega slovenskega namestnika, pozdravi slovenski zastop ljubljanski, ne pa nemškutar Lasehann, ki je lani nemški nekaj žvekal pri slovesnem sprejetju slovenskega regimenta Kuhnovega. G. predsednik Winkler je od svojih slovenskih volilcev na Goriškem v lepem slovenskem pismu presrečno vzel slovo in odložil poslanstvo za deželni zbor goriški, ker mu je ta posel pretežaven sedaj, ko je postal cesarjev namestnik kranjski. — Gimnazija slovenska v Kranji ostane, mesto prevzelo je blage volje precejšnjih bremen s doplačili. — Na italijansko mejo v Ampezzo na Tirolskem moral je iz Dunaja iti 15. lovski bataljon. V Meranu so nemško-pruski gostje 84letni god cesarja Viljelma obhajali s pesnijo, v kateri so ga hvalili tudi zarad zmage pri Kraljevem gradu l. 1866. Ta pruska ošabnost na avstrijskih tleh je navzoče avstrijske oficirje tako razgnjevala, da bi bilo skoraj do krvavega dela prišlo. — Cesarjevič Rudolf je na Dunaji, kder mu k poroki vse čestita; v imenu državnega zbora čestitat prišel je naš slovenski poslanec g. baron Goedel, kot podpredsednik državnega zbora, ker predsednik grof Koronini ne biva na Dunaji; baron Goedel bil je kaj prijazno sprejet in cesarjevič je pohvalno omenil, da so naši konservativno-narodni poslanci sprejeli podaljšanje vojaške postave in stavljenje Arliške železnice. — Iz Graške škofije je državnemu zboru došlo 600 prošenj raznih srenj in društev, naj se sletno šolanje skrči na 6 let, iz lavantinske škofije pa ??? — Cesar in cesarica sta letos veliki četrtek posnemala Jezusa Kristusa, cesar so 12 starčekom moževom noge umivali in jim pri obedu

stregli, cesarica pa 12 ženam, najstarejši mož ima 102 leti, najstarejša žena pa 91 let. — Ministri so se posvetovali, kako bi se dala železnica od Zenice v Bosni potegniti dalje v Sarajevo in do Lima; sklenilo se pa še ni nič. — Južna železnica je še nam dolžna 34 milijonov goldinarjev, to pa uže 22 let in celo brez obresti; to je vendar preveč, ker sicer vsakemu božjemu krstu davkoplačilnemu pri nas zvesto računijo zamudenskih obrestij! — Ogersko-magjarska vlada je v 10 letih dače od 154 milijonov potisnila do 218 milijonov in še dolga najela 386 milijonov. Dolgo takih bremen ne bodo zmagovali. Čudna je novica iz Ogerskega prišedša, da nameravajo cesarjeviča Rudolfa in jegevo nevesto Štefanijo kronati kot ogerskega kralja in kraljico. Kaj hočejo s tem? — V Bosni se tje došlim delavcem in podjetnikom huda godi, ni dela, ne zaslužka, pač pa tolovajev; v Bihači in Banjiluki so zarad teh proklicali hitro sodbo.

Vnanje države. Česar smo se uže več let bali, to se je zgodilo na Francoskem. Tamošnja vlada, sami freimavrerji in judje, zaukazala je jezuitom raziti se in vse samostane in učilišča svoja do 31. avg. t. l. zapustiti. Hotela jih je iztirati, vsaj inostrance. Toda med jezuiti je mnogo Angležev in Rusov in je torej angleška in ruska vlada žugala vse francoske trgovce in postopače napoditi. Vsled tega francoska vlada ni se upala jezuitov izgnati, ampak zadovolji se s tem, da jim vse delovanje in samostansko življenje zatre. Jednako bo kmalu tudi zoper druge redovnike postopala in naposled se lotila škofov in mešnikov, da uniči na Francoskem vso cerkvo. To je cilj in konec freimavrerjem in judom. — Angleška kraljica je se volilnemu hrupu doma umaknila in odpotovala na Nemško v Baden. Bivša francoska cesarica je se pa v Zulu-Kafersko deželo podala moliti na mestu, kder je bil jeni sin Napoleon ubit. — Italijanska vlada kupiči orožja v severnej Italiji čedalje več, te dni bila je planinska artilerija iz Turina premeščena v Verono. — Bismark in Gorčakov, nemški in ruski cesar, sta se zopet porazumila, ob enem je upanja, da se naredi na Nemškem konec „kulturne borbi“ na Ruskem pa car porazumi s Poljaki; vse te novice so magjarske in judovsko-nemške časnike vidno iznemirile. Jednako grabi Švicarje strah pred sosedi; začenjajo meje utrjevati; prediranje njihove Gothardove plnine za železniški tunel zahtevalo je mnogo žrtev; 108 ljudi bilo je usmrtenih in blizo 300 ranjenih. Črnogorskemu knezu ponujajo Turki namesto Plave in Gasiñi večji kos zemlje ob Skadarskem jezeru. Bolgari so v Plevni našli 10000 pušek in 16 kanonov, katere je bil ondi Osman-paša zakopal, bolgarsko sebranje začelo je zborovati v Sofiji, kamor je tudi knez došel iz Rusije nazaj. — Angleži v Afganistanu bili so zopet od večih strani napadeni; napad mora biti nevaren, ker jim vlada iz Indije naglo dopošilja 10 regimentov in 3 bate-

rije v pomoč. — V južni Ameriki so Chilenci vzeli mesto Moquequa.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje k Bohinjskemu jezeru na Savici.

Poznavši uže več delov lepe naše slovenske domovine želel sem si dolgo videti tudi bohinjko stran, bohinjko jezero in Savico. To dan danes nima nobenih posebnih težav, človek zamudi le malo časa in ne potroši v ta namen nobene velike svote. Uživa pa pogled v veličansko naravo, ima prijetno zavest, da je videl znamenit del lepe kranjske dežele. Odpotil sem se v šolskih počitnicah zgodaj zjutra s poštnim vlakom na Bled, kamor sem bil že ob 6. uri došel. Tukaj sem imel dobri dve uri časa odpočiti se in okrepčati za daljino pot ter tudi ogledovati Blejsko jezero z njegovo rajsko okolico, kar mi je sicer vse že dobro znano bilo. Ob 8. uri pa se vsedem na poštni voz, ki me je peljal proti Bohinju. Najprvo pelja cesta poleg jezera, potem se dvigne malo na vzgor, a se proti vasi „Bohinjska Bela“ zopet vznizuje. Bohinjska Bela je lična vasica s čednimi hišicami. Tu sem se malo vstavil, pozdravil v naglici svoje znance, katerih uže veliko let nisem videl, namreč učitelja in župnika, ter jo dalje krenil. Da pa ničesar ne zamolčim, povem, da sem pokušal v krčmi prav dobrega „brinovca“, katerega bi si bil želel nekoliko seboj vzeti za trenutke, v katerih pokvarjenemu želodeu tako zdravilo prav dobro dě. Pa to ni bilo mogoče. Učitelj je bil tako prijazen, da me je spremljal nekoliko časa po cesti, ki drži navzdol proti Bohinjski Savi. Kmalo zagledamo pred nami „Babji zob“, to je špičasta skalnata štrlina na desnem bregu Save.

Dolina Bohinjske Save postane kar naenkrat prav tesna; ni več prostora v njej, kolikor ga ravno Sava za svojo strugo treba in cesta, ki je v dobrem stanju. Skozi tri dolge ure se vozi človek po dolini, katero obdajajo samo gozdnate zeló visoke gore. In vendar so se bili ljudje tudi v ta del gorenjske strani, ki je nekako čisto ločen od drugega sveta, morebiti že v starodavnih časih naselili. Našli so se ostanki fužin v Bohinji, ki so morebiti še iz rimljanskih časov. Nekateri trdē, da so v tem kraju Rimljani orožje izdelovali in Valvazor pripoveduje, da so se med Bohinjko Belo in Bistrico našli paganski gradovje in grobi. Da bi bili ti kraji uže v rimljanski dobi obljudeni, to se ravno ne da dokazati, ali zanesljivi zgodovinski viri pripovedujejo, da so se naselitive v te kraje v srepnjem veku vršile. Nemški cesarji (posebno Henrik II. in Henrik IV.) so bili že zgodaj (Henrik II. je to na prigovarjanja svoje soproge, svete Kunigunde, že l. 1004 storil) podarili brikenskim škofom (Briksen je mesto na Tirolskem) Bled in velik del gorenjske strani, skoro gotovo vse porečje Bohinjske in Dolinske Save.